

worden, was hij dan dol zich nog langer te laten bedonderen door een vrouw, die zijn heele leven verknoeide, die hem met zijn grootsten vijand voor den gek hield, nee, 't moest uit zijn nu, hij zou het haar zeggen, vanavond nog. En alles wat hij van haar geduld en verdragen had, heel zijn leven van die laatste drie jaren, kwam hem voor den geest met een klaarheid, die hem als voor het eerst een waren blik gaf op haar innerlijk, en in zijn verbeelding rees haar figuur in de strakke omlijning van een hard koud licht, rees haar figuur als verstart tot een demon van wreedheid.

Toen Laura thuis kwam zat hij daar weer voor het vuur. Ze mompelde even iets van „goeien avond” en nam een krant van de tafel. — Ga je Donderdag weer danse — vroeg hij ineens. Ze knikte kalm. Ja en Zaterdag en Zondag ook. Hij stond op en naderde haar. — Zoo, zeide hij met een zonderlingen nadruk, zoo en als ik je dat nu es verbood. Ze haalde haar schouders op, keek geïnteresseerd in de courant, op dergelijke nonsens gaf ze nooit antwoord. Haar tergende minachting gooide alle mooie plannen om kalm te blijven omver. — En als ik je dat nu es verbood, herhaalde hij luider. Er was een klank in z'en stem, die ze niet kende, iets hard en dreigends, dat haar vaag verontrustte, maar hooghartig richtte ze haar hoofd op: — Je zult wel zoo dwaas niet zijn me 'et te verbieden, want je weet net zoo goed als ik, dat ik me an zulke onzin niet stoor.

Hij lachte heesch en stiet er uit z'en overkropte woede, die hij niet meer in staat was te beheerschen. — O, zoo, je wilt je niet meer an me storen, goed, mooi, dat ik 'et weet, maar ik wou je nou wel es zegge, dat ik 't verdraai nog langer door jou getrapt te worden, hoor je dat, 't moet nou uit zijn, — hij wond zich al heviger op, sloeg woedend met z'en vuist op de tafel. — En morge wil ik om half nege ontbijte, begrepe, want ik ga om negen uur naar college, ja kijk, me nou maar niet zoo verstomd an, ik ga

weer werke, dat dacht je, dat ik niet meer kon hè, nou dat zal je dan es zien en dat danse van jou, dat is nou uit, begrijp je, voor goed uit, dat verbied ik je van nu af, ik verbied 'et je, ik ver... maar zijn stem brak in z'n keel en slechts strekte hij zijn sidderende vinger maar naar haar uit in heftige dreiging.

Ze stond nu ook overeind, Laura, het doorzicht ovaal van haar gelaat vertrokken en verstart tot een masker van haat, waarin somber de oogen aangloeiden en terwijl ze trachtte hem te beheerschen met dien duisteren blik, kwam ijskoud haar stem: — Paul, ik verzoek je je niet zoo an te stelle. — Maar woedend greep hij haar polsen, ze klemmend tusschen zijn trillende vingers en zonder dat toornige kijken te ontzien, fluisterde hij haar schor toe: — Hoe dikwels heb je met Henri gedanst. — Vijf keer, zeide ze onvervaard. — Zoo vijf keer, vijf keer, hoonde hij, — ja dat zal wel, dat zal wel, belieg me nou maar niet en kom er voor uit, dat je de heelen avond met 'em gedanst heb. — 't Was vijf keer, hield ze nog vol, maar heviger klemde hij haar polsen, ze bijna omdraaiend in zijn nijpende vingers. — Laat me los, schoot ze nu woedend uit, laat me los, dan zal ik 'et je eerlijk zegge. — Jij en eerlijk, hij lachte schamper, maar ontspande toch de ijzeren greep van zijn handen. Even zag ze hem aan in een minachtend zwijgen. — Ik heb niet met 'em gedanst, hij was er niet, zeide ze toen hoonend. Een vale tint trok over zijn gelaat. — Je hebt niet met Henri gedanst, siste hij, — je hebt niet met 'm gedanst en je zegt vijf keer, je zegt maar vijf keer om me... om me te sarre... om me te peste... hij wilde op haar toekomen, maar met een gil sprong ze achteruit, in een plotselingen angst niet wetend waar zich te bergen voor zijn stijgende woede. Maar hij stortte op haar los, vatte wild haar tenger lichaam aan, smakte het heen en weer, heen en weer, schor uitstootend het eenige woord, dat over z'en lippen kon komen: — Canaille,